

Madeira maj 2017

Søndag den 29. april kørte vi til Sjælland for at besøge Diana og Per, da vi skulle fejre, at Diana havde haft fødselsdag. Vi startede med en god frokost, og derefter var vi inde at se Frederiksborg slot, som ligger smukt på tre små holme i slotssøen i Hillerød. Slottet blev bygget af Christian IV i begyndelsen af 1600-tallet, og det er Nordens største renæssanceanlæg. Slottet er rigt udsmykket med symbolske og dekorative elementer, f.eks. det imponerende Neptunspringvand og Kongefløjens marmorgalleri. Det hele er genskabt, som på Christian den IV's tid, hvor malerier, møbler og forskellige genstande viser den tidlige enevældes pompøse pragt. Slottet blev sat i stand efter en brand i 1859. Siden 1878 har Frederiksborg Slot rummet Det Nationalhistoriske Museum, der fortæller 500 års Danmarkshistorie gennem sin samling af portrætter, historiemalerier, møbler og kunstindustri. Museet blev etableret af Carlsbergs grundlægger, brygger J.C. Jacobsen, og har siden været en selvstændig afdeling af Carlsbergfondet. På slottet var der en spændende udstilling med strikket renæssance. Desuden var Dennis Hoppers fotografier udstillet. Om aftenen fik vi en lækker fransk inspireret fødselsdags menu, og vi hyggede os gevaldigt i godt selskab.

Næste dag tog vi alle til Dyrehavsbakken, hvor vi gik ud til Eremitage slottet i flot vejr. På vej tilbage ville vi have spist frokost i Peter Lips Hus, men der var desværre mandagslukket, så i stedet gik vi på restaurant Bøgely, hvor vi fik dagens platte, meget lækkert. Derefter gik vi rundt på Bakken og var inde at se Korsbæk, hvor vi mødte "Maud og konsulinde Holm". På hjemvejen var vi hos Nanna og Jesper i Veksø at se deres vindmølle (TDC har en sendemast på toppen, og det med sendemaster vidste Bent en hel del om) og deres ny erhvervede gård, som for længe siden havde været gartneri. Dette vidnede beplantningen meget om. Derefter hjem og spise en let aftensmad, og så skulle vi i seng i ordentlig tid, da vi skulle **meget** tidligt op.

Tirsdag den 2.maj

Vækkeuret ringede kl. 4.15, og så var det bare om at komme ud af fjerene. Diana og Per lavede en let

morgenmad til os, plus at vi fik en klapsammenmad med til flyveturen. Kl. 05.00 var vi klar til afgang fra Ølstykke, og ca. en halv time senere ankom vi til Kastrup, hvor Bent satte kufferter og mig af ved afgangsterminalen, hvorefter han fik bilen parkeret og kom tilbage, så vi kunne få tjekket ind med selvbetjening ved TUI, men nej, det voldte os problemer, så vi fik at vide, at vi skulle tjekke ind via Jettime, som var vores flyselskab. Endelig lykkedes det. Kl. 7 fik vi afleveret vores bagage og kom gennem sikkerhedstjek – jeg var igen så heldig at blive udvalgt til ekstra sikkerhedstjek. Vi gik til gate A4 til Funchal. Kl. 8.00 var vi klar til at flyve til Madeira med Boeing 737 med plads til 150 personer. Flyet var ikke fuldt booket, så vi kunne godt regne med, at flyveturen ville blive lidt kølig. Der var slet ingen forplejning om bord på flyet, så vi var meget glade for vores madpakke, banan, cashewnødder og vores vandflaske. Vi

havde nok håbet på en kop kaffe/the....

KL. 11.30 (lokal tid = en time tidligere end dansk tid) ankom vi til Madeira efter en flot og smuk indflyvning. Vi fik hurtigt vores bagage og blev modtaget af en TUI guide. Herefter fortsatte vi hen til lufthavnsbussen, som kostede 8 €uro pr. person, billigere end at tage med Tui's transport. Vi steg af ved stop 15, som lå ved en stejl bakke op til vores hotel, Bouganvilla. Her skulle vi bo på værelse 608 med en smuk udsigt over Atlanterhavet og en del af Funchal by. Der var også mange store smukke bougainvillea omkring hotellet og swimmingpoolen. Vi fik øje på en rovfugl, som kredsede over området på jagt efter føde.

Efter at have skiftet til sommerligt tøj, gik vi ned i byen for at finde et sted at få lidt at spise. På Espeto Restaurante nær havet fik vi 2 x omelet, meget lækkert. Lige over os, var der et træ med smukke violette klokkeblomster. Vi fik at vide, at de blev kaldt "violets". Der

ligger mange små restauranter helt tæt ved siden af hinanden på gaden ned mod havet. Vi skal lige kigge os godt for, når vi går rundt på fortovene, da de er meget bulede. Efter at have spist gik vi ned mod havet – flot udsigt. Der var mange store orange sommerfugle, men de var svære at fotografere, da de hele tiden flagrede rundt. Vi blev også straks betaget af alle de smukke blomster og blomstrende træer i alskens farver. Der var også mange firben, der lå og soled sig på stenene, men når vi standsede op, var de vips væk. Vi gik langs vejen ned mod havnen, og her kom vi til en mini botanisk have med mange smukke blomster. Ved dammen lå en gråand og gispede (kunne ikke gå), og en dame fortalte, at en af svanerne lige havde angrebet den. Der var mange klivia og agapanthus. Vi så en høge komme flyvende med et bytte. Herfra tog det 20 minutter at gå hjem. Ved en lille SPAR købmand købte vi vand og forskellige ting til morgenmad. Derefter gik vi ind til Hertz for at spørge til pris på billeje. Det kostede ca. 60 € pr. dag.

Da vi kom tilbage på hotellet, syntes vi at vores værelse stank af røg, så vi luftede ud. Kl. 18.00 var der informationsmøde med Klara, som er svensk. Hun fortalte, at der bor 130.000 indbyggere i Funchal, og i alt bor der 260.000 på hele Madeira. Øen er 57 km lang og 22 km bred. I Funchal kan man se Madeira vinframstilling, Ronaldo museum, malede døre, blomsterfest, svævebane, tobago (kurveslæde), botanisk have, katedralen, marked ("Mercado das Lavradores") med lokale varer (10 forskellige passionsfrugter). Der er mange levadaer (vandingskanaler). Espada fisken er en dybhavsfisk, og man skal kunne lave 150 retter med denne fisk for at kunne blive gift.

Efter at have talt med dem i receptionen om at spraye på vores værelse pga. lugt, gik vi op at hente vores ting, og så gik vi ned i byen for at finde et spisested. Ikke langt fra hotellet, blev vi kontaktet af en servitrice på La Bamba, og her valgte vi at gå ind at få en lille og en stor pizza. Bent fik en øl og jeg fik et kæmpe glas rødvin. Der kom nogle gæster, som afprøvede flere stole, så jeg kom til at tænke på historien om de 3 bjørne. En stol var leddeløs, den næste tabte armlænet osv. Og det var en stor mand, så stolen skulle gerne være stabil – det fik vi lidt grin ud af. Vi faldt også lidt i snak med nogle belgiere, som sad ved nabobordet, hyggeligt.

Ca. 21.15 var vi hjemme igen, og det var dejligt at værelset var blevet sprayet med en luftrensner. Vi fik en lille kop the, inden det var godnat efter en meget lang dag.

Onsdag den 3. maj.

Vi stod op ved 7.30 tiden, lagde dynerne til luftning på terrassen, og så var vi klar til morgenmad, bestående af Sanders hjemmebagte rugbrød, grovbrød, ost og marmelade.

Lidt over 9 var vi klar til at gå ned til Hertz at leje en bil, men bare for at erfare, at det først var muligt fra næste dag. Derefter gik vi tilbage på hotellet og pakkede ud, inden vi gik ned i byen. Vi gik igen ind i den lille botaniske have. Jeg ville gerne have vished for, hvordan den skadede and fra i går havde det.

Den så heldigvis bedre ud i dag, så det var dejligt at vide. Derefter fortsatte vi ned mod havnen, og her kunne vi se, at et nyt krydstogtskib var kommet ind, da passagerne derfra gik i land. Langs fortovskanten så vi en flot gammel Mercedes, som kunne lejes en hel dag med chauffør for 300 Euro. Bilen var ejet af et turistbureau, og den blev mest brugt til bryllupper og krydstogtgæster. Vi gik videre, lyttede til et sydamerikansk orkester med panfløjte mm, og her blev vi kontaktet af en, som ville have os med på en delfin og hvaltur. Det skulle dog ikke være i dag. Vi holdt en lille pause ved havnen, mens vi kiggede os omkring. Alle bede rundt omkring i byen var ved at blive gjort flotte i anledning af blomsterfesten i weekenden. Mange palmeblade blev skåret ned, måske de skal bruges til dekorationer et eller andet sted. Derefter gik vi gennem byens hyggelige gader på jagt efter en læbepomade. Endelig fandt vi et apotek, og her kostede en læbepomade godt 7 €, så er den da også betalt.

På vej mod svævebanen gik vi ind og så domkirken Sé, som blev grundlagt i 1493. Der var en slags messe, og præsten stod og pudsede et bæger, hvorefter han gik hen til mikrofonen og sagde noget, hvortil menigheden svarede "Amen" to gange. Derefter begyndte folk at forlade kirken, og vi nåede lige at tage lidt billeder af den smukke kirke, inden lyset blev slukket. Kirkerummet er meget smukt dekoreret med gyldne altre, hvor himmeldronningen Maria bæres oppe af jublende engleskarer.

Den smukt dekorerede markedsbygning, som er "Mercado das Lavradores", er et meget spændende sted, hvor der på de 2 etager er livlig handel med frisk frugt, farvestrålende blomster, slagtervarer og fisk. I fiskeafdelingen så vi mange tun og rigtig mange af de store dybhavsfisk, espada, dem må vi prøve en dag. Vi købte en del forskellige passionsfrugter med mange forskellige slags smag, der findes i alt 10 forskellige passionsfrugter.

På vores tur videre gik vi gennem gaden, Rua de Santa Maria, med de smukt dekorerede døre – mange forskellige malede billeder. Ved en restaurant viste en tjener os, hvordan man selv kunne grille ved bordene, spændende. I nærheden af svævebanen gik vi på "The Snug" at spise en let frokost med 1 burger og 1 cæcarsalat og hertil frisk juice.

Omkring 13.30 var vi klar til at tage med svævebanen, Teleferico do Funchal, op på bjerget. Herfra var der en smuk udsigt over byen og ned ad det stejle bjerg. Vi undrede os over, at rigtig mange huse og træer på bjergsiden var brændt. På hotellet fortalte de, at 22 % af Funchal var brændt i august 2016, og at 27 huse var gået til i branden. Området er svært tilgængeligt med stejle bjergsider og meget skov.

Vel oppe i Monte valgte vi at gå i Jardim Tropical Monte Palace (Tropisk Have) for at nyde alle de smukke blomster og træer, bl.a. var der mange store bregnetræer, så vi følte os næsten hensat til New Zealand. Der var også flere små damme med store karper. Overalt bliver man overvældet af flotte senarier, skulpturer og andre kuriositeter fra hele

verden. I begyndelsen af turen var der et hus med Afrikansk kunst og kultur, og i underetagen så vi den flotte krystalgrotte med utrolig mange fantastiske krystaller fra Sydamerika i alle regnbuens farver. Dejlig have, hvor man foruden masser af blomster også får et indblik i Portugals historie, som er beskrevet på store kakler langs stierne. På vores entrebillet var der et glas gratis madeira på en lille cafe, der lå helt nede i

bunden af haven, og her fik vi lige hvilet vores ben en lille smule, mens vi nød madeiraen. Et ungt par havde været inde at kigge i et lille hus, og da de skulle ud igen, måtte hendes kæreste jage alle de små firben væk fra deres solpletter. Hun var meget bange for dem og holdt en hel stepdans for, at de skulle forsvinde. På vej op ad bjerget igen og mod udgangen kunne vi høre "kurveslæderne" køre ned ad bjerget, så vi gik hen og kiggede ud. Det så vældig hyggeligt ud. Nogle af fliserne og trapperne i haven lå lidt hulter til bulter, så man skulle kigge sig godt for, og jeg var lige ved at snuble op ad en trappe. Vi gik ud af den tropiske have og hen til Valfartskirken Igreja de Nossa Senhora do Monte. Udefra er kirken med to tårne på bakketoppen

meget imponerende. De troende er overbeviste om, at Mariastatuen i kirken kan fremkalde under. I et af sidekapellerne står kisten med kejser Karl den 1. af Østrig. Efter 1. Verdenskrig blev han i 1918 afsat og fra 1921 levede han og hustruen i eksil på Madeira. Han døde dog efter få måneder af lungebetændelse. Fra kirken var der et flot udsyn ud over byen og også til kurveslæderne. Omkring kl 16 havde vi betalt 15 € x 2 for en tur på 2 km ned ad bjerget med Carreiros do Monte (kurveslæden). Det var en rigtig sjov oplevelse med blæst i håret, og vi blev selvfølgelig fotograferet på vej ned, og denne gang valgte vi at købe billedet, da vi jo ikke selv kunne tage noget. Kurveslæderne blev læsset på en lille lastbil, og alle "chaufførerne" kom med en anden bil op på bjerget igen. Der var en lille forretning ved endestationen for kurveslæderne. Bent fandt en blå Madeirabluse, og jeg fandt en sort bluse med agapanthus på.

Derefter begyndte vi at gå ned ad den smalle vej mod byen. Vi gik til busstoppestedet, men forinden blev vi stoppet af mange taxachauffører, som gerne ville have en tur. De gik fra 10 € til 6 €, men efter at have ventet et stykke tid på bussen, og da det begyndte at dryppe, valgte vi at bruge "apostlenes heste" på den stejle tur ned. På vej ned så vi rigtig mange spændende og store blomster udendørs, ja, vi har dem kun i krukker ude om sommeren herhjemme. Der var bl.a. mange store New Zealandske juletræer, hawaii-blomster, blå og hvide agapanthus og smukke amaryllis. Jeg blev helt misundelig!!! Vel nede igen kom vi gennem restaurationsgaderne, og vi blev spurgt mange gange, om ikke lige netop deres restaurant kunne friste!!! Ved rådhuset var nogle mænd ved at pynte kæmpe stedmoderblomster med gule gerbera

til blomsterfesten. Spændende at se det færdige resultat på lørdag. Vi gik ind i den lille botaniske have for at kigge til ænderne, og for at holde et kort hvil til fødderne. Bent foreslog, at vi gik hjem på hotellet og senere gik ned i byen for at spise, men det syntes jeg ikke, jeg kunne overskue, da vi havde travet langt, og jeg kunne godt mærke, at min ankel efter at have været brækket for et halvt år siden, skulle passes lidt mere på. Derfor valgte vi at gå på Casa Madeira at spise espada med stegt banan, meget lækker dybhavsfisk. En af tjenerne havde ansvar for vin, en anden kom og viste os hvilke fisk, vi kunne vælge og en tredje kom og serverede for os.

Vi gik hjem fra restauranten ved 21-tiden, og så var det tid at få en kop kaffe/the at slappe af på.

Torsdag den 4. maj

Kilometertælleren stod på 4.445 km.

Denne morgen var Bent så uheldig at smadre et af vores drikkeglas, som gik i 1000 stumper. Det er ikke nemt at rydde det væk uden en fejekost. Langt om længe blev vi klar til morgenmad og hertil også med en passionsfrugt, måske med appelsinsmag. Lidt før 9 gik vi ned til Hertz, som lå på hjørnet op til vores hotel. Vi havde lejet en bil i Yaris størrelse til 129 € + forsikring for 2 dage, men den, vi fik udleveret, var en Renault Megane, og det var ikke en fejl.

Vi kørte straks mod Nonnernes dal, og jeg skal love for at GPS'en valgte en meget stejl vej. Godt vi ikke mødte modkørende. Vejen var meget smal mellem husene. Vi kom forbi bananplantager, og der var også en del eukalyptusfarvede buske. I grøftekanterne myldrede det med tallerkensmækkere i flere farver,

meget frodigt og smukt. På modstående bjergside blomstrede gyvelen. Der var mange hårnålesving, og vi gjorde holdt ved et udsigtspunkt. Her var der temmelig koldt. En guide fra en af de andre biler fortalte, at vi langt nede kunne se en af de farligste levadaer på øen. På bjergsiden så vi blomster, der lignede edelweis. Vi fortsatte ad den kurvede vej, til vi kom til udsigtspunktet, Eira do Serrado. Her var der flere butikker med fine strikkede trøjer og sjaler. Der groede nogle flotte lillablomstrende buske (massaroco eller slangehoved) i nogle bede, og her fik vi øje på en duehale, et meget hurtigt insekt. Vi gik op ad en hel masse trapper for at kunne se ned til Curral das Freias, Nonnernes Dal.

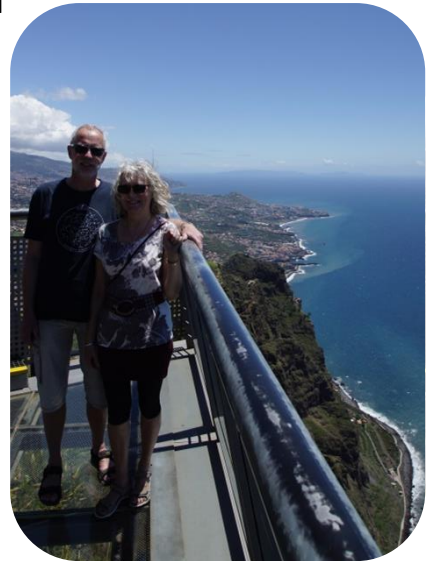
Fra udsigtspunktet var der ca. 750 m lodret ned i dybet. Et fantastisk syn. I dag er der hugget mange terrasser ud i bjergsiderne, hvor der dyrkes frugter og grøntsager. Da franske pirater i 1566 overfaldt Funchal, flygtede nonnerne op til dalen ad skjulte bjergstier. Vi valgte, at vi ikke ville køre ned til Nonnernes dal, så i stedet kørte vi ned i samme spor, til vi kom til et udsigtspunkt med mange tallerkensmækkere i forgrunden. Derefter kørte vi til Camara de Lobos, som er et lille fiskerleje, der ligger tæt på Funchal. Fiskerbådene, som lå optrukket på stranden, havde mange flotte farver. Når bølgerne trak sig tilbage, kunne vi høre de sorte rullesten rasle frem og tilbage. Ved havnepromenaden lå der mange små hyggelige restauranter. Her ved fiskerlejet havde Winston Churchill med cigar og panamahat siddet og malet på en klippe ved årsskiftet 1949/1950.

Da vi kørte videre, så vi mange flotte amaryllis i fri dressur. Der var også mange terrasser med grøntsager, hovedsagelig kål samt, at vi så en del vinranker. Igen kørte vi gennem mange hårnålesving, inden vi kom til

udsigtspunktet Cabo Girão med den meget spektakulære udsigt. Vi kunne gå ud på en glasterrasse, hvor vi kunne se 580 m ned gennem glasset. Da det blæste en del denne dag, var der nogle piger/kvinder, der fik sig en overraskelse, da kjolerne blæste op, og trusserne kom til syne. Ved frokosttid købte vi 2 sandwich, som vi satte os ud på platformen og spiste, så vi havde lidt udsigt både ned i dybet og ud over landskabet. Her faldt vi i snak med 2 polske piger, som vi havde tippet til at være spanske, da de sagde: "Hola" hele tiden. Vi så en del figentræer i området, men desværre ikke modne figer. Et sted så vi også mange rosét sukkulenter magen til Irmis. Vi kørte videre til Encumeada passet, som ligger 1007 m over havet, og det er den mest naturlige trafikforbindelse mellem nord og sydkysten på Madeira.

Mod nord strakte en tæt laurbærskov sig ned ad bjergsiden. Ved passet valgte vi at tage en lille spadseretur langs Levada das Rabaças (vandingsskanal). Vandreturen begyndte overfor Bar Encumeada. Der var rigtig mange blå agapanthus og gøgeurt langs levadaen. Efter at have gået i 15 minutter med smukke udsigter, mange vilde blomster, bjergvegetation og takkede bjerge vendte vi om, da det begyndte at regne. Dette var en meget befærdet levada, da vi mødte rigtig mange vandrere. Vi fik at vide, at mange blomster var meget sent på den med blomstring, da vinteren havde været underlig. Da vi kørte videre, så vi mange vinmarker og et hvidt NZ juletræ. Lidt senere kom vi til Sao Vicente. Desværre var der ingen p-pladser nær kirken, så i stedet kørte vi ned til havet, hvor vi så de kæmpe bølger, der slog ind mod land, og der var et helt bjerg af rullesten, store og små, så vi skulle passe på, hvor vi gik, for selvfølgelig skulle vi ud at gå på dette uvejsomme sted for at få nogle gode

billeder af bølgerne. Nu blev det istid, så vi gik på en restaurant og fik en is, og samtidig kunne vi sidde og nyde udsigten ud over havet. Efter en times tid kørte vi videre. Den ydre vej var desværre lukket pga. stenskred. Lidt længere fremme var en kran ved at fjerne nogle store klippestykker, som var faldet ned på vejen. Den nye vej er med mange tunneller. Lidt før kl.18 kom vi til Porto Moniz. Det første, vi fik øje på, var en heliplatform. Vi gik lidt rundt i byen, og henne ved de naturlige badebassiner, var der nogen

ude at bade, skønt Atlanterhavets store bølger slog ind over bassinerne. Der lå også et videnscenter, som vi studerede nærmere. Desuden var der også et akvarium. Herefter gik turen hjemad. Vi drejede mod Paul da Serra og kørte over højsletten i ca. 1300 til 1500 m højde hjemad. På højsletten kan man i løbet af et døgn opleve: brændende sol, tæt tåge og nattefrost. Vi mødte flere flokke af køer på sletten. På et tidspunkt var vi helt indhyllede i skyer i kun 9 graders varme. Vi så mange hedeplanter og enebærlignende buske samt

trælyng. På et tidspunkt kom vi forbi et område, hvor buske og træer så noget forbrændte ud. Vi kom forbi en levada og hurtigt efter kørte vi stejlt nedad gennem mange tunneller, og her så vi nerier i vejsiden. Vi var hjemme igen omkring kl. 20 og kunne parkere lige udenfor hotellet.

Vi gik ned på La Bamba for at spise, da vi ville prøve grill på sten med bagt kartoffel, så vi blev udstyret med en hagesmæk for, at det ikke skulle strinte på vores tøj. Der var en sanger, der underholdt på restauranten, meget hyggeligt. Ved nabobordet sad nogle sjællændere, og de var åbenbart ude at fejre, at en af kvinderne havde fødselsdag, for pludselig kom sangeren ind og sang Happy Birthday. Omkring kl. 21 kom der en stor byge, så alle, der sad på terrassen kom ind i restauranten og så gik snakken. Da det blev tørvejr, vendte vi næsen hjem og fik en kop the på værelset, mens vi snakkede lidt om, hvad vi gerne ville opleve næste dag.

Fredag den 5. maj

Kilometertælleren stod på 4.616 km

Vi blev vækket lidt over 7 af Hans Jørgen fra Bents arbejde, så de fik sig lige en lille snak.

Der var desværre sprunget en pære på badeværelset lige over spejlet.

Til vores morgenmad fik vi en tomatpassionsfrugt, men den passede vist bedre til en frokost. Efter opvask var vi klar til afgang fra hotellet lidt før kl. 9 i den tætte morgentrafik, og jeg fotograferede en meget stor

vildtvoksende "potteplante" med meget store blade (en slags fingerfilodendron). På et tidspunkt kom vi forbi et sted, hvor der et fint kig til kirken i Monte, og samtidig var der en smuk udsigt ind over Funchal. Vi kom også gennem et område, hvor der havde været skovbrand. Lidt senere kom der nogle dråber på ruden, og vi kom til at køre i skyen i kun 5 graders varme, brrr koldt.

Lidt i 10 var vi ved Pico do Arieiro, det 3. højeste bjerg på øen, 1818 meters højde. Desværre var det indhyllet i skyer. Vi fik et enkelt lille solglimt, hvor der var kig til havet. I souvenirbutikkerne var der rigtig mange forskellige korkting og strikvarer at købe. Vi gik op til et lille udsigtspunkt i det forvitrede vulkanske landskab, men det lod ikke til, at skyerne ville lette foreløbig, så vi gik ned og så udstillingen om Madeira Petrellen, den meget sjældne og truede havfugl. Den bygger sin rede på de stejle klippesider. Der er ikke så mange petrell tilbage, men alligevel har der gennem de senere år været en tilgang af ynglende fugle, da ornitologer gør meget for at passe på fuglene, da de kun får en unge om året.

Vegetationen på bjerget var gyvel, enebærlignende buske, bregner og mange margueritbuske. Mange steder hang der også mos på træerne, ligesom vi så i New Zealand. Længere nede ad bjerget var bøgen sprunget ud. Nær Ribeiro Laksefarm så vi nogle store flotte rododendron i blomst. Det var svært at finde en P-plads ved laksefarmen, da der kom mange store busselskaber. Det lykkedes dog til sidst. Ved laksefarmen var der mange bassiner med laks i alle størrelser. Der var også en stor rygeovn, den var dog ikke i brug. Rundt om den lille flod voksede der

rigtig mange mimosetræer. Rundt om bygningen stod der store og smukke kameliabuske/træer træ med hvide og røde blomster.

På vej derfra så vi en kæmpe engletrompet, så jeg blev lidt misundelig, da mine aldrig når at få så mange blomster. Selvom det ikke var smart at stoppe for at tage billeder, gjorde vi det alligevel, imponerende plante. Mange steder ser det ud til, at vinen gror vildt på bjergsiden, måske ved forladte huse.

Ved middagstid kom vi til Santana, som regnes for at være den smukkeste by på nordkysten, og den er kendt for sine stråttækte A-huse. Vi fandt en p-plads på en meget stejl vej mellem 2 biler. På vej over til husene kom vi gennem et grøntmarked, og her kunne vi ikke stå for en bakke meget store og velsmagende jordbær.

Derefter gik vi hen at kigge på husene, casas de colmo, som var bøndernes hjem i gamle dage. De spidse tage går helt ned til jorden. Husene er hvidmalede med vinduer i stærke farver. Der var ikke meget plads til en familie. Vi så nogle stråttækte huse, som havde fået lavet pæne tilbygninger, så der var bedre plads til familielivet. I et af de udstillede huse sad en kvinde og spandt garn, og et andet sted blev der vævet, så det var rigtig hyggeligt. På vej tilbage til bilen gik vi gennem markedet og købte madbananer og brød, så vi selv kunne lave aftensmad. Nogle arbejdere var ved at bygge flere af de små stråttækte huse bag markedet. Jeg var noget utryk, da Bent skulle have bilen ud fra P-pladsen på den stejle bakke, men det lykkedes da. Herfra kom vi til at køre nær havet, og vi så mange aloe vera med røde blomster. Et sted var der også mange solceller på bjergsiden, og nede ved havnen var der mange overvågningskameraer, så vi tror, der lå et olieraffinaderi eller lign.

Ved 13.30-tiden kom vi til Ponta do Furado. Vi travede et stykke ud i det kuperede terræn. Vi havde taget vores nyindkøbte brød og en flaske vand med, så vi fandt en sten at sidde på, mens vi nød udsigten til havet og de forrevne klipper. Det var vigtigt at kigge sig godt for på turen, da området nogle steder var svært tilgængeligt. Da vi kom tilbage til P-pladsen var det blevet istid, så vi købte os et par solero is, lækker med lidt koldt. Derefter kørte vi videre til et udsigtspunkt højere oppe. Her blomstrede tamarinden, og der var en lille vandpyt med meget rød lerjord. Her var der også udsigt til en laksefarm ude i havet. Herefter kørte vi videre og gjorde et kort stop ved Sahara-stranden (sand blæst hertil fra Sahara)

Vi nærmede os flyvepladsen og ville gerne have et kig, når et af passagerflyene enten lattede eller ankom. Der var dog en time til at et fly skulle ankomme, men vi var så heldige, at der kom et lille turbojetfly og landede. Der blev hele tiden afskudt løst krudt for at holde fugle på afstand af flyene.

Ved 16-tiden kom vi til Cristo Rei, som er en stor Kristus figur, som skuer ud over havet. Statuen er også kendt som Sacred Heart statuen, og den blev lavet i 1927. På vej tilbage fra statuen, sad der et par damer i vandrestøvler og strikkede. Der kom nogle danskere forbi og snakkede om strikkeriet, og strikkedamerne svarede på dansk, at de nød at slappe af på en bænk med strikketøjet i hænderne efter en god vandretur.

Inden vi nåede tilbage til Funchal, skulle vi have tanket bilen, og herefter gik turen hjem til hotellet for at læsse af, inden vi kørte ned og afleverede bilen hos Hertz.

Kilometertælleren stod på 4.743 km. Vi havde på 2 dage kørt 298 km, hvor vi havde set en masse landskaber, blomster mm.

Lidt i 18 gik vi ned til poolen for at lufte vores badetøj, men efter en god halv time blev det alligevel for koldt, da skyggen faldt ind over pool området. Her var det muligt at lytte til min e-bog, som jeg ikke kunne lytte til i flyet af en eller anden grund. Vi kunne bagefter nyde dagens sidste solstråler på altanen, inden vi lavede mad i vores lille køkken, hvor kogepladerne var i en ringe forfatning. Når gryder og kedel kogte, stod de og vibrerede helt vildt. Vi fik chorizo med stegte bananer, pasta og brød. Da vi ville ud at gå en tur, så vi, at de i receptionen var ved at pynte op til blomsterfesten ved at lave et billede med mange bouganvilla. Nede ved La Bamba snakkede vi med tjeneren fra forleden dag, hyggeligt, at hun kunne kende os. Derefter gik vi helt ned til vandet og hen langs havet. På tilbagevejen valgte vi at gå ved den lidt større vej for at se lidt andet. Da vi kom forbi en lille købmand, købte vi en lille flaske madeira, som vi ville nyde et glas af til vores aftenkaffe/the.

Lørdag den 6. maj

I dag var der skyet fra morgenstunden. Vi var klar til at gå ind til byen lidt i 9 for at opleve blomsterfesten. Men så begyndte regnen, og vi ventede en halv times tid. Da vi kom udenfor hotellet var der en meget pågående taxachauffør, som gerne ville køre os ind til byen, men vi foretrak at gå. Lidt nede ad gaden valgte vi at købe en paraply, da regnen stadig truede lidt. Kort efter forsvandt benene under mig, da jeg trådte på et vådt jerndæksel, og jeg havde ellers lige købt nye kondisko, for at være godt gående. Jeg fik en meget våd bagdel, men heldigvis skete der ikke noget, og min højre ankel overlevede. Efterfølgende passede jeg meget på jerndæksler og marmorfortove, som var blevet meget glatte i regnen.

Vi gik ind til rundkørslen med springvand, hvor børneoptoget skulle starte. Regnen var hørt op, men fortovet var stadig vådt og glat. Langs fortovene, på vægge og forskellige opstillede ting var der pyntet med blomster og blomsterbilleder, helt imponerende. Næsten alle steder kunne man købe blomsterløg at tage med hjem. Mange turister valfartede ind mod byen og ind til Rådhuspladsen, hvor børneoptoget sluttede. Alle børn afleverede deres blomster ved en stor opsats, men forinden var de blevet fotograferet. Inden børnenes musikopræden blev en masse duer sluppet fri, et imponerende skue. Flere børnekor og Madeira MGP vindere optrådte for det store publikum, dernæst var der nogle voksne, som lavede et syngespil med en masse forviklinger, inden det hele endte godt.

Solen bagte dejligt, og vi gik ud langs havnen for at se den italienske 3-master, Amerigo Vespucci, som vi så ankomme i går. Desværre var der først mulighed for at komme ombord at se skibet senere på eftermiddagen, og det havde været en lang tur derud. På vej ud til skibet kom vi forbi Ronaldo museet, hvor vi lige kiggede indenfor i foyeren. Langs havnen er alle de små restauranter meget emsige for at få gæsterne til at vælge netop deres restaurant. På Mar Azul havde de et rigtig godt tilbud på en krabbemenu med et glas kølig hvidvin til, meget lækkert. Fra restauranten havde vi udsigt til havnebassinet med sejlbåde og små fisk i bassinet. Vi havde også dejlig indianermusik i baggrunden. Derefter gik vi langs havnen tilbage til byen. Mange benyttede sig af at fiske langs molen. Inde i havnen lå Santa Maria de Columbo og var klar til at stå ud af havnen for motor. Den sejlede hen til Amerigo Vespucci, hvorefter der blev sat sejl, og så gik det i flot stil ud af havnen på rigtig Columbus maner.

Derefter gik vi hen til det gule fort, Forte de São Tiago, som ligger i den historiske gamle bydel lige ud til havet. Fæstningsanlægget er bygget mellem 1614 og 1637 for at beskytte byen mod pirater. Siden 1992 har det været museum, og der er også forskellige kunststillinger i museet. Fra taget er der en utrolig smuk udsigt ud over bugten, hvor alle optimistjollerne var ude at sejle. Da vi gik fra fortet, gik vi ind gennem Rue de Maria med alle de flot dekorerede døre. Der var lang vej hjem, så på halvvejen fandt vi en restaurant, der havde nogle gode is, så kunne vi også lige hvile benene en lille smule. På vej hjem fandt vi en anden lille botanisk have, og her fik vi øje på en af de flotte blomster, alpinia nutans, som vi også havde set på Cuba.

Vi var tilbage på hotellet lidt i 18, og vi tænkte, at vi lige kunne gå ned til poolen og nyde solens sidste stråler, men allerede efter en halv time blev det køligt. På værelset fik vi skrevet lidt postkort, inden det blev tid at gå ned i byen at finde et spisested. Vi gik på Grande Mundo, en kinesisk restaurant, hvor vi fik en dejlig menu med forårsruller, rejer og kylling, meget lækkert. Vel hjemme igen fik vi os en kop the og kaffe med et glas madeira til. Det undrede mig, at jeg havde fået et par underlige røde plamager på mine underben, øv.

Søndag den 7. Maj

Efter morgenmaden fik vi igen skrevet et par postkort.

Omkring kl. 9.30 gik vi hjemmefra i retning mod stranden med det sorte sand. Vi så flere af de store flotte sommerfugle, og Bent var endelig så heldig at få et godt billede af en. Vi snirklede lidt rundt, da det var umuligt at gå langs vandet. Nogle steder var der bygninger, der stoppede vores vej, så tilbage igen og finde en ny vej. På nogle store sten ved en sportsplads var der en masse firben, som soled sig, men vips var de væk, når vi nærmede os. Der var også nogle fantastisk flotte spindelvæv med nogle store edderkopper i nogle blomster. På et tidspunkt kom vi gennem en lang tunnel, hvor der ind i mellem var nogle smukke udsigter til Atlanterhavet. Ved en af strandene var der mange rullesten, og her var der lavet en sti af træ hen over stenene. Mange lå bare på et håndklæde på stenene og tog solbad – sikkert god massage. På en lille restaurant fik vi en is, inden vi startede på tilbagevejen. Vi nåede aldrig ud til det sorte sand.

På tilbagevejen var der en kvinde, der gik et stykke foran os, som faldt. Vi skyndte os derhen og fortalte at hun lige skulle sidde lige så stille og komme rigtigt til sig selv igen. Vi havde en lille sprogbarriere, men hun var heldigvis sammen med sin mand og flere andre havde også set, hvad der skete, så da hun sagde at hun var ok, kunne vi godt gå videre. Kort efter mødte vi en brite, som stod med en kæmpe kikkert og kiggede på fugle. Her så vi både kanariefugle og den specielle Madeira bogfinke, som er lysere på brystet end den danske. Vældig spændende at tale med ham. Han havde et eller andet specielt sat på sin kikkert, så han kunne tage billeder med sin mobil gennem kikkerten, men billederne blev nu ikke så gode. Vi gik videre og i nærheden af hotellet købte vi ost, skinke og brød, så vi holdt frokostpause på værelset. Herefter tog vi en times pause ved poolen.

Kl. 15 var vi klar til at forlade hotellet for at gå ind til byen for at se blomsteroptøget. I en lille butik købte jeg en lilla sommerhat, da vi skulle stå i den bagende sol og vente og se på blomsteroptog. Vi havde fundet et godt sted at kigge på optøget. Det tog en time fra start, inden optøget kom hen i nærheden af os. Vognene var meget smukt pyntede med blomster og optrædende, desuden var der dansere både foran og bagved vognen. Hver vogn havde store højttalere og egen musik, bla, blev der spillet Despacito med Luis Fonsi, Daddy Yankee og Justin Bieber samt på den følgende vogn spillede de Only Tear drops med Emmely de Forrest. Jeg kan huske de flotte

blomsteroptog fra min barndom til Ambulancedagene i Hobro, men dette var helt imponerende og så var det en 3 timers forestilling. Der var også en drone, der fotograferede ind over publikum. På et tidspunkt kunne vi ikke rumme mere, men gik lidt hjemad, men bare for at blive fascineret af vognene lidt længere fremme. På vejen mødte vi også mange af aktørerne fra blomsteroptøget i deres flotte dragter. Lidt senere valgte vi at få en dejlig softice på en fortovsrestaurant. Vi var tilbage på hotellet ved 19.30 tiden og en halv times tid senere gik vi ned på Antonios restaurante, som lå skråt overfor vores hotel. Vi valgte grillet tunfisk på Madeira metoden, meget lækkert. Ved et par af nabobordene sad der 2 par danskere, og af deres snak blev jeg ikke stolt af at være dansk, da de højlydt brokkede sig over deres medrejsende mm. Heldigvis behøver vi ikke at brokke os over vores rejseselskab mm.

Vi fik en rigtig god snak med den unge servitrice på 20 år. Hun havde arbejdet på restauranten i 2 år, og forinden havde hun en uddannelse indenfor turisme og talte 5 sprog. Hun tjente knap 500 Euro om måneden, og havde derfor ikke råd til at flytte i egen lejlighed. Vi fik også en snak om branden i 2016, hvor 220 blev husvilde og 1 døde af røgforgiftning. Der havde været kraftig vind og det var svært at slukke ilden på bjerget. Vi var hjemme på hotellet ved 22-tiden til en kop the og et glas madeira.

Mandag den 8. maj

Til vores morgenmad delte vi citron passionsfrugten, lækkert.

Der var lidt overskyet, så vi benyttede tiden til at skrive de sidste postkort. Der kom også en byge. Da regnen stilnede af gik Bent ned på gaden for at tage et billede med mig til vores altan.

Ved 10-tiden gik vi fra hotellet med kurs mod den italienske 3 master, Amerigo Vespucci. Skibet var på togt fra Italien – Madeira – Bermuda – Halifax – Quebec og retur. De forventede at bruge 20 dage på at nå Bermuda. Det var spændende at komme ombord på skibet, hvor vi fik udleveret en plakat og andet materiale om skibets historie. Derfra gik vi langs havnefronten ind mod byen og ret hurtigt kom vi til Forte São José. Det har en fantastisk udsigt i alle retninger oppe fra toppen og der er mange katte. Fortet blev etableret i 1419, og vi blev budt velkommen af den finurlige premierminister, der fortalte, at det er det mindste fyrstedømme i verden. Man kan også efterlade en donation til vedligehold mm. Stedet blev i 1903 til fyrstedømmet Pontinha, hvor familien Blandy, der laver god madeira-vin, fik stedet. I 2007 overtog Renato stedet og han bliver kaldt den lille prins.

Herefter gik vi videre ind mod byen, hvor vi på et tidspunkt kom til pladsen, hvor det sydamerikanske orkester spillede. Vi satte os på stenmuren og lyttede til den dejlige panfløjte. Bent købte 3 CD'er med afslappende indianermusik. Vi besluttede at spise på Vermelinho Fastfood, hvor vi fik os et par sandwich, mens vi lyttede til indianermusikken. Herefter gik vi hjemad. Et sted var der et skilt med blomsterudstilling. Her var det en ældre dame, der solgte blomsterløg og planter og hun viste os mange billeder fra blomster hun havde solgt til glade turister rundt i verden. Vi købte et par spændende blomsterløg. Vel hjemme på hotellet spurgte vi om hvordan vi kunne finde Levadaen ovenfor hotellet. En ung pige forklarede os noget af vejen. Der var også et enkelt skilt, men derefter gik vi lidt rundt, men en mand forklarede os den videre tur, da han ikke mente at jeg ville kunne gå den nærmeste vej. Endelig fandt vi Levadaen og gik et godt stykke langs kanalen, mens vi nød udsigten ned til vores hotel samt ind over byen. På tilbagevejen gik vi noget længere, men det viste sig, at vi ikke kunne komme tilbage til hotellet ad den vej, så vi måtte tilbage til Levadaen. Jeg plukkede lidt bougainvillea til at tage med hjem og forsøge at få dem til at gro. På tilbagevejen kom vi gennem de 2 søsterhotellers have og foyer inden vi kom til vores eget hotel. Vi fortsatte dog ned i gaden, da jeg gerne ville have en bog med Madeiras blomster. Desværre var den ikke på dansk, men indehaveren sagde, at de havde haft bogen på dansk. Det var også fint med

engelsk. Herefter fortsatte vi op på hotellet, hvor vi pakkede vores kufferter, udfyldte bedømmelseskemaet over hotellet samt skrev de sidste postkort.

Ved 20-tiden gik vi ned og afleverede postkort og badehåndklæder i receptionen. På vej ned i byen for at spise, tjekkede vi lige, at ca. 9.45 skulle vi være klar ved lufthavnsbussen næste dag. Vi gik på restaurant Puncho længere ned i gaden, hvor vi bestilte en 3 retters menu med tomatsuppe, grillspyd og lime dessert. Vi sad ved et gammelt symaskinebord, Pfaff. Vores nabobord var også et

symaskinebord, mens resten af bordene var ganske almindelige. På et skilt stod: "Good friends, good wine, good times" og på et andet stod: "home is where the heart is". Da vi var klar til at gå hjem efter en dejlig aften, stod det pludselig ned i stønger. Vi faldt i snak med et par briter, og det endte med, at vi flyttede over til dem - de gav en drink, og så gik snakken. Vi udvekslede adresser, og da vi kom hjem, fandt vi ud af, at de havde et bed and breakfast på Ridgewell farm i Chesterfield, måske en ide til en fremtidig tur til England. Hyggeligt samvær med hyggelige mennesker. Snart blev det næsten tørvejr, og vi gik tæt langs husmurene for at undgå at blive våde, da vi havde ladet paraplyen blive hjemme. Vel hjemme igen, stod regnen igen ned i stønger. Nu fik vi pakket alle blomsterne ned i kufferten.

Tirsdag den 9.maj

Vi stod op til sædvanlig tid, fik morgenmad og smurte en madpakke til turen, da vi jo ikke havde bestilt forplejning om bord på flyet. Kl. 9, var vi klar til at forlade hotellet med tak for denne gang. De andre på hotellet blev hentet af TUI, da vi gik ned til busstoppestedet. Mange taxachauffører spurgte, om vi ville med til lufthavnen til billig penge, men vi havde vores billet til bussen. Ved den lille botaniske have sad en mand og ventede, han fik pludselig travlt, da hans kone var inde i haven, og han havde læsset bagagen ind i bussen. Nå, det lykkedes da at finde hende. Vi ankom til lufthavnen kl. 10.30, tjekkede ind (vores håndbagage blev ikke vejret her), kom gennem sikkerhedskontrollen, hvorefter vi gik ud på terrassen og kiggede på fly, der lettede og ankom. Aeroporto da Madeira er en speciel oplevelse. Lufthavnen beflyves af de fleste flytyper efter at landingsbanen i 2000 blev forlænget til næsten 3 km. Forlængelsen af landingsbanen er et af de største ingeniørprojekter i Portugal. Omfanget af denne ingeniørbedrift forstår man først, når man har set lufthavnens beliggenhed på en gold klippeafsats ud mod Atlanterhavet. Da vi så Jettime lande gik vi til gate 7. Jeg pakkede om, så jeg havde striketoj, madpakke og kryds og tværs i posen, så tasken kunne lægges i bagageboksen. Da vi var kommet ombord blev bagdøren i flyet lukket, og jeg opdagede til min skræk, at min lille fleecetrøje manglede. Vi spurgte stewarden, om det var muligt at få trøjen, da jeg mente, at den måtte være faldet af tasken, da jeg pakkede om. Kort tid senere kom han gående med min trøje, og glad var jeg 😊. Vi fløj igen med Boeing 737 til CPH, hvilket ville tage 4 t

15 min. Kl. 12.45 (lokal tid) var der afgang fra Madeira og DK tid: 13.45. Vi sad på hver sin side af gangen. Da vi var kommet godt i luften, fandt vi vores medbragte "klemmer" frem, og vi havde også lidt nødder, som vi hyggede os med. Vi landede i CPH kl. 18 ved den gamle indenrigs terminal og kun 4 graders varme udenfor. Der var langt at gå til bagagebåndet, men heldigvis kom vores bagage hurtigt, og der var ingen toldere, så vi kom hurtigt ud til lufthavnsbussen, som kørte os til P 15. En time efter landing var vi klar til turen hjem. Bilen blev tanket ved Ringsted, og på Monarch ved Sorø var vi inde at få lidt at spise. Ca. 22.25 var vi på Kraghøjten at hente nybagt rugbrød og fortælle kort om turen. Vi blev enige om, at vi ville komme ned at spise hos Sander om torsdagen, da vi plejer hygge os sammen med varme hveder dagen før St. Bededag. Det har været en rigtig dejlig tur med mange gode oplevelse, og det kan klart anbefales at tage en tur dertil, da Madeira er som en stor botanisk have. Jeg tænker, at ligegyldigt på hvilken årstid man besøger øen, vil der være et væld af blomster, bananplantager, eucalyptus- og mimoseskove og langs levadaerne (vandingskanalerne) vokser der bl.a. hortensiaer og liljer. Madeira er smuk og frodig natur i lange baner og hyggelige byer. Øgruppen, der består af 6 små øer, blev skabt ved et vulkanudbrud, og naturen bærer tydeligt præg af, at den vulkanske jord giver ideelle vækstbetingelser for mange afgrøder. Kun 2 af øerne er beboede. Madeira ligger i Atlanterhavet ca. 700 km vest for Marokko. På Madeira er klimaet godt året rundt, for regnen falder sjældent på sydsiden af øen, men her er naturligvis varmest og klarest om sommeren, og det er et slaraffenland for naturelskere med de smukke blomster og de storslåede udsigter.

Kærlig hilsen

Bent og Merete

